

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 250 P. EGYES SZÁM 30 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. emelet.

„És ti nem akartátok.“

Napok óta nézegetem Jézusnak e szörnyű szavait. Annyira megszoktuk azt a gondolatot, hogy Isten mindenható és hogy azt teszi, amit akar, hogy megdöbbenünk Jézusnak eme kijelentésén. Valóban Isten mindenható és igaz, hogy Ő tehet, amit akar. De Jézus mondja, hogy nem teszi. Nem tesz Isten az emberrel, amit akar, mert őt úgy teremtette, hogy szabad akaratot adott neki. Így Isten a legnagyobb dolgokban az ember akaratát is figyelembe veszi. Tehát igaz, hogy Isten vezet engem és igaz, hogy Isten minden jóban készségesen részesít engemet, de sokszor nem adhat meg nekem valamit, mert nem akarom elfogadni és sokszor nem vezethet az Ő útján, mert én nem akarom követni. És Isten figyelembe veszi az én akaratomat, velem szemben kényszerrel nem alkalmaz.

Egyik legszörnyűbb élményem volt még fiatal koromban, amikor egy ismerősömet látogattam meg az egyik fővárosi kórházban. Igen egyszerűen hangzottak szavai: „Én hiába élttem.“ Azóta elmúlt több mint egy negyed század és e szavak nem vesztettek hatásukból. Az az ember néhány nappal később meghalt. Igenis szörnyű az a felelősség, amely terheli minden ember lelkét. Isten fel akarja használni az embert, az Ő tervei megvalósítására. És e célból mindenkinek ad egy helyet és alkalmat, hogy dolgozhasson a maga területén Isten gondolatainak láthatóvá tételén. Ehelyett azonban az történik általában, hogy az ember Isten akaratát nem veszi figyelembe, hanem csinál magának saját elgondolása szerint terveket és Isten ezek megvalósítására akarja megnyerni.

Hányszor áll az ember tanácstalanul valahol. Nem tudja hogyan került oda, ahol van és a legnagyobb baj, hogy azt nem tudja, hogy hogyan szabadulhatna onnan, ahol van. Szeretne menni, már mindegy volna neki, akárhová, csak ott ne kellene neki lenni, ahol van. És ez a legszomorubb! Az ember megy ahová akar és tesz, amit akar. Nem törődik vele,

hogy Isten vele van-e vagy Isten akarja-e ezen az úton vezetni. És ha aztán sehogyan sem megy már, akkor Isten az oka, mert hát miért engedte meg azt, hogy minden úgy történhessen. Mit is mond Jézus? „Hányszor akartam én?“ Igen, Jézus sokszor beleszólt életembe, már édesanyád ölében és azóta is, hogy elhagytad a szülői házat. Mennyi sok aggodalommal megmutatta atyai arcát, amint az reád mosolygott! Hányszor mutatta meg magát Jézus, mint az Aya alázatos és engedelmes fia. De te mást akartál. Nagy akartál lenni és erős, meg gazdag. Nem tetszett neked az Atya által kijelölt hely. Te jobbat akartál. Szeretted volna nagyobb befolyást gyakorolni és nem akartad tűrni azokat, akik téged akartak befolyásolni. Így multak az esztendőök. De még nincsen vége mindennek. Még Jézus neked nem mondta szemedbe: „És te nem akartad.“ Még van alkalom felismerni az Ő kedves, reád mosolygó arcát. Milyen jól gondolta és akarta Ő! — Uram köszönöm, hogy szabad még ma elmondanom: Legyen meg a Te akaratod az én életemben is. Sokáig jártam saját akaratom szerint a magam útjait, de most már látom, hogy egyetlenegy módja van annak, hogy hiába ne éljek, hogy megismerjem a Te akaratodat és azt a magamévá tegyem. Milyen boldogság tudni mindennap; nem véletlen, nem emberi ármány, hanem Isten akarata irányítja életemet. Akármilyen picinek és jelentéktelennek látszik is a hely, hacsak az Isten jelölte ki számomra. Akarom mindennap megismerni a te akaratodat és akarom azt mindennap meg is cselekedni.

T.

A megbocsátás erényének köpenyében szert burkolódnai sok, ki magával szemben is mindig elnéző.

Sirással kezdjük az életet és kevesen fejezik be boldog mosollyal ajkukon.

Hiába van éles szemed, nem láthatsz meszire, ha nem tudsz magasra emelkedni.

Naámán — egy kis zsidólány — Elizeus és Géházi.

— Liebstöckl —

VI.

De hozzá menének az ő szolgálói és szólának neki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna a próféta néked, avagy nem tetted volna-e meg? Mennyivel inkább, amikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? Beméne azért a Jordánba és bele meríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint és megújult az ő teste, mint egy kisgyermekteste és megtisztult. Aztán visszavért egész kíséretével az Isten emberéhez és bemenvén megállta előtte és monda: Ime, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izraelben! Azért most vedd el kérlek ez ajándékot a te szolgálótól. Ő pedig monda: — Él az Ur aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt, hogy elvegye, de ő nem akará. (Kir. II.5/13—16)

Naámán nagy mérgesen hagyta ott Elizeust. De hozzámertek az ő szolgálói és kérlelni kezdték: —

— Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna a próféta néked, nem tetted volna-e meg? Mennyivel is inkább, mikor csak azt mondja, fürödj meg és megtisztulsz?

Boldog az a lélek, aki mellé az Ur olyan valakit, vagy valakiket adott, akik alkalmas időben szeretetteljes jóindulatukkal, egy felzaklatott lelket helyes irányba akarnak terelni és lehűteni igyekeznek. Ezek a szolgák nem támogatják uruk helytelen lelkiállapotát. Csupa hízlekedésből, nem indulatoskodtak vele együtt és nem helyeselték nézetét. De nem is nyersen ellenkeztek vele. Ezek a tüzet nem tovább élesíteni akarták, hanem szelid szeretettel oltani és bizalmas, de tiszteletteljes kérdésükkel mérsékelni és józan belátásra bírni igyekeztek.

Kedves lélek, téged is valaki mellé rendelt az Ur, hogy mint szolgát, cselédet, üzletirodai alkalmazottat, talán, mint házastársat, szülőt, vagy szomszédot. Körülötted is lehetnek haragra gerjedt Naámánok. Te milyen magatartást tanusítasz velük szemben? Támogatod oktalan haragjukat? Még te is segítesz nekik ármánykodó tanácsoddal és még jobban elmérgesíted a helyzetet? Vagy Naámán bölcs józan szolgálói példája nyomán, higgadt mérséklettel igyekezel őket a helyes utra terelni? Adj az Ur, hogy alkalmas eszköz lehess Isten kezébe, hogy megkeseredett, haragos Naámánokat, aki mellé ő állított, szelid szeretettel tud az Ur Jézushoz vezetni és arra bírni, hogy szomorú életüket az élő Jordánban megfüröszsék és tapasztalhassák annak örök gyógyító erejét.

Azt mondtam fentebb, hogy boldog az a lélek aki mellé az Ur olyan valakit adott, aki a felzaklatott lelket helyes irányba akarja terelni. De még boldogabb az a lélek, aki helyet enged életében az ilyen jótékony és életbevágó befolyásnak. Naámán ilyen boldog volt. Nagy haraggal elment. Csalódás, sértett hiúság ott dult-fult bensejében, de szolgálói szelid, kérlelő szavára lecsillapodott. Fontolóra vette beszédüket és azután engedelmeskedett. Nem intette le őket. Nem förmedt rájuk, hogy mit avatkoznak az ő dolgába. Hanem gondolkodott és elfogadta a józan, bölcs és szeretetből fakadó tanácsot. Milyen sokan, mily sok kellemetlenségtől szabadulnának meg, ha megtudnának alázkodni, egy talán szerényebb oldalról jövő tanács előtt. Ha nem azt néznék, hogy egy tudatlan szolga, alkalmazott, házastárs mond valamit, hanem megéreznék és elfogadnák, hogy az Ur akarja azon eszközön keresztül vezetését tolmácsolni.

Kedves lélek, nehézségeid és fölgerjedésed között légy figyelmes az Ur intésére és tárd ki alázatosan szivedet, hogy bármilyen oldalról jöjjön is, de megtölthesse Isten békéje és felzaklatott szived a jótékony szavak balzsama alatt meggyógyulhasson.

Isten az alázatosnak kegyelmet ad, a kevélyeknek ellene áll, — mondja Isten igéje. (Jak. 4/6) Naámán engedelmesen megalázkodott, hétszer belemérintette magát a Jordánba és meggyógyult. Kedvetlenségét, csalódását, haragját nagy öröm váltotta fel és visszament Elizeushoz. Az előbbi sértődöttségnek nyoma sem maradt. Boldogan ment a prófétának köszönetet mondani és bizonyosságot tenni arról, hogy most már szilárd meggyőződése, hogy nincs más Isten, csak a próféta Istene, aki őt az ő nyomorult állapotából kimentette. Naámán a fürdés után megújult, mint egy kisgyermek teste. És ha te kedves lélek így megújulsz, akkor ugyanaz nyilvánul meg a te életedben is, mint Naámánéban. Már nem sértődik, a vélt csalódást elfelejti, megbékélt és hálás szívvel ismeri be az Ur kegyelmes belenyulását életébe. Ez a két jelenség megnyilvánult-e már életedben.

De Naámán nemcsak szavakkal mondott köszönetet Elizeusnak, hanem ajándékot is akart neki adni. Háláját nem csupán szólamokkal fejezte ki, hanem kész volt adományokkal is bizonyítani azt. A megújult lélek örvendezésében szívesen nyitja meg nemcsak ajkát, hanem anyagi javait is az Ur számára. És ezt az ajándékozást részéről, nem kegyes adománynak tekintette, hanem így szól: — kérlek vedd el ez ajándékot a te szolgálótól. Ő a siriai király kedves embere, negyrebecsült férfiu, nagy hadvezér, a vitéz hős (I. v.) alázatosan kéri, hogy mint szolgálójától fogadja el Elizeus az ajándékot. Vannak, akik az Ur erejét és gyógyító hatalmát tapasztalva, a hála szavai mellé

ajándékaikat is felkinálják, vagy adják, de olyan fölényesen teszik, mintha az Urnak szivességet tennének vele és Isten szegényebb lenne ha ők nem adnák fennhézva ajándékaikat. Akik közösségbe járnak és megtért hívőknek mondják magukat, azoknak ilyen Jordán vízében megtisztult lelkeknek kell lenni, akik boldogan örvendeznek, hogy a bűnben meggyötört életük megújult és ajkukkal és ajándékaikkal tesznek arról bizonyosságot. Ezzel szemben milyen sok ugynevezett „hívó” szinte megbotránkozik arra a gondolatra, hogy ő kegyes megjelenésén kívül mással is megmutassa Isten iránti hálóját. Hogyan lehetséges ez? Nagyon egyszerű a felelet. Az a lélek még valóságban nem is fürdött meg a Jordánban. Jézus vére alá még nem merítette egész életét és így annak alá nem merített része még bélpoklos lévén, keserűvé teszi életét és nem tapasztalhatja a teljes gyógyulás örömeit.

Folyt. köv.

Teremavatás Szeged—Alsóközponon.

1930 januárjában keresett fel lakásomon egy tanyai ember és arra kért, hogy legyek neki segítségére, hogy sötét mulja után egy szebb jövőbe indulhasson. Imánk meghallgatását láttam ebben a kérésben és a következő héten már elhangzott az evangéliumi szó az említett tanyai emberünk tanyáján. Miután láttam, hogy milyen mély a vágy a lelkekben az evangélium után, elhatároztam, hogy minden héten meglátogatom őket.

Ez érthető módon az egyházi hatóságok figyelmét felkeltette és ő rajtuk keresztül a világi hatóságok figyelmét is. A világi hatóság fejének teljes őszinteséggel feltártam evangéliumi beállítottságomat és ezen lelkeknek az evangélium és mélyebb lelki élet után való vágyát és jogát. Teljes megértésre találván folytattuk, most már több helyen az ige hirdetést. Az egyházi hatóság fejének magatartása arra készítetett, hogy személyesen felkeressem és teljes őszinteséggel feltárjam előtte Isteni küldetésemet és célkitűzésemet: lelkeket Krisztushoz vezetni, hogy elérjék azt a boldogságot, amiben nekem is részem volt, mikor megtértem az Urhoz és békességben és alázatosságban követni az Ur Jézust. Innen is helyeslő választ kapva, folytattuk az Ur nevében a munkát.

Az Ur lelke megérintette a szíveket. Megkötözött lelkek szabadultak rabláncjaiktól. A részeges, noha bortermelő, megszabadult szenvedélyeitől, a veszekedő, rágalmazó és káromkodó békességben él, megbocsát, tűr, imádkozik ellenségéért. A sátán bibliája helyett, az Ur bibliája kerül az asztalra és a szívekben ezt forgatják. Ahol a téli estéken a kártya volt a legkellemesebb szórakozás — ha volt is utána sokszor az irigységtől és dühtől felhevült indu-

lat és vörös fej — most „Hallelujah” énekek és az ige olvasása mellett telnek hosszú téli esték. Az erkölcstelen felhagy rendetlen életével, gyermeki áldás teszi boldoggá a családot.

Természetes és érthető is, hogy a sátán nem engedte át minden harc és küzdelem nélkül az ő eddigi áldozatait. Támadt harc a saját családjában (Máté 10, 36.) üldözés (Máté 5, 11.), de mindezekből csodálatosan kiségitett az Ur és az igaz őszinte lelkek ezen harcok által csak megtisztultak és megerősödtek. A helybeli viszonyok miatt és részben az üldözések következtében is mindinkább szükségessé vált egy megfelelő helyiség, ahol az Ur dicsőségére és a testvéri közösség ápolására összejöhesünk. Ekkor az Ur az egyik házaspárnak adta azt az indítást, hogy építsenek a telkükön egy házat és egy imateremnek megfelelő helyiséget is. Testvéreink engedelmeskedtek ennek az isteni sugallatnak. Sok ima, munka és anyagi áldozat árán elkészült a szép imaterem. Pünkösd másnapján, június 14-én avathattuk fel az Ur dicsőségére. Minden egyes téglá, minden darab szög és bármi, ami a teremhez tartozik Isten csodálatos hatalmát és dicsőségét hirdeti nekünk. Nehemiás 4, 7. verse sokban hasonlít ennek az imateremnek a felépítéséhez.

Ha már az imaterem felépítése is ilyen kézzelfogható isteni csodákkal járt, érthető, hogy milyen nagy várakozással tekintettünk a felavatása elé. Szép verőfényes reggelen indult ki a városi testvériség kis vonaton Alsóközpontra, hogy együtt örvendezzen a tanyai testvérekkel és együtt dicsőítsük és magasztaljuk az Urat, aki oly nagy csodát tett velünk. Erre az örömnapra eljött hozzánk szeretett szuperintendensünk Sebele György ujvidéki prédikátor, hogy velünk együtt örvendezzen és az Ur üzenetét tolmácsolja nekünk. (Lukács 4, 18—19.) Igék alapján mutat rá, hogy az Ur Jézus milyen örömhirt hozott erre a világra, amely ma is örömet és boldogságot ad a hívő léleknek és kívánja, hogy ezen új imateremben mindig hangozzon el ez az örömmüzenet és legyen ennek a népe az öröm és a boldogság népe. A református és evangélikus egyházzal fennálló testvéri kapcsolat szép tanujelét adták az egyházaktól kiküldött testvérek, akik egyházaik nevében tolmácsolták áldáskívánataikat. Már evvel az első alkalommal a 60 személyt befogadó imaterem kicsinynek bizonyult. A szép idő lehetővé tette, hogy a hallgatóságnak legalább a harmadrésze az udvarból hallgathatta az Ur igéjét, karénekeket, solókat és szép szavalatokat. Az Ur maga hatotta át és töltötte be az ünnepélyt és adott neki csodálatos varázst, amit joggal a menny előizének tekinthetünk. Az arcokról áradó öröm és boldogság tükrözte vissza az Ur dicsőségét. Amikor az egyik kiküldött testvérnek megköszöntem az eljövetelet, azt válaszolta: „Felejthetetlen óra volt számomra!”

Mulasztást követnék el, ha nem emlékeznek meg e helyen tanyai testvéreinknek áldozatkészségéről. Ebben a mai szükös, jegyrendszer világban is, örömeiket lelték abban, hogy nagy áldozatok árán is igaz, őszinte testvéri vendégszeretetben részesítsenek bennünket. Az Ur fizesse vissza nekik gazdagon lelkeikben.

Ez a teremavatás a szegedi tanyai munkánk „Eben—Ezer“-e. Valóban mindeddig csodálatosan segített meg minket az Ur. (I. Sámuel 7, 12) Hő vágyunk, hogy a jövőben is hűségesen szolgálhassuk Urunkat, még jobban kiszolgáltatva magunkat Ő neki, hogy még nagyobb dolgokat cselekedhessen általunk mint eddig, lelkek megmentésére és az Ő nevének dicsőségére. Milyen dicső dolog volna, ha a Békeharang olvasó tábora buzgóságosan imádkozna azért, hogy teljesedjen be mindannyiunkon (János 14, 12.) Ha igazán kiszolgáltatjuk magunkat az Urnak, akkor meg is lesz ez. Megjelennek majd beszámolók e lap hasábjain, miként váltotta be az Ur ígérését.

H. H.

A nagy találkozó*)

Testvérem kedves barátom, készülsz-e a nagy gyülekező helyre. Az a hely csupa szépség, Jézus kimagasló szívezegek közül is. Ott kell lennünk és örvendeznünk kell Isten megbocsájtó mosolyában. Kivel megbékéltünk kapcsolatba kell jutnunk az életerő ama kimeríthetetlen forrásával, élveznünk kell az életfának gyümölcszeit, hogy soha meg ne haljunk. Pihennünk kell leveleinek árnyékában, melyek a népek gyógyítására valók, hogy soha el ne fáradjunk inni kell az életadó forrásból, hogy soha többé meg ne szomjuhozzunk. Fürdenünk kell az ezüstös sugaraiban, felfrissülünk. Járunk kell arany fővenyén és éreznünk, hogy többé nem vagyunk vándorok, száműzöttek. A keresztet felcseréljük a koronával s érezzük, hogy megaláztatásunk napjai véget értek. Le kell rakni kezünkől a vándorbotot és a pálmaágat kell felvennünk. Éreznünk kell, hogy utunk véget ér. Fel kell cserélnünk e világ kölcsönöltönyét a győzelem fehér ruhával és éreznünk kell, hogy a bűn és az átok nem tapadhat többé hozzánk. Oh te, a nyugalom dicsőség és minden jószág napja, hasadj fel már számunkra. Oh küld el hát angyalaidat mielőbb, hogy összegyűjtsék választottaikat. Teljesedjenek be hát azok az ígéretek, melyek valóra váltják ezt a felülmulthatatlan dicsőséget.

Bizony jövel Uram Jézus.

özv. Révészné.

*) Fenti cikk szerzője, kinek sorai az Ur iránti mélyes szeretetről tesznek bizonyosságot, — azóta a világ-kölcsönöltönyét és a „vándorbotot” a „győzelem fehér ruhával” és a „pálmaágat” cserélte fel. És ami után fenti posthumus cikkében sovárog számára már valóság.

H I R E K.

Az évi konferenciát az előző közleményektől eltérőleg, ha a jó Atya is úgy akarja augusztus hó 27—29-ig Budapesten fogjuk megtartani. A mai viszonyoknak megfelelőleg a legegyszerűbb keretek között rendezünk el mindent és mindenki kell hogy maga járuljon hozzá, hogy lehetővé legyen ez a találkozás. Addigra már ötnegyed éve lesz, hogy utoljára együtt voltunk és így bizonyára mindnyájan nagy érdeklődéssel tekintenek ezen napok elé. A legjobb előkészület lesz, ha imádkozó önvizsgálattal töltjük el a még hátralévő időt és cselekedszük is azt, amit a jó Atya számunkra kijelöl.

A konferenciára a prédikátorokon kívül a gyülekezeti képviselőket is elvárjuk, de szívesen látunk vendégeket is. Ki kell azonban jelenteni, hogy lakást csak a konferenciára hivatalosoknak, vagyis a prédikátoroknak és a gyülekezeti képviselőknek tudunk biztosítani. Tehát a kedves vendégek maguk gondoskodjanak lakásról. Ha módunkban áll szívesen leszünk segítségükre, de a mai igen szükös lakás viszonyok között erre kötelező ígérést tenni nem áll módunkban. Ez áll az élelmezésre is: e pár napon mindenkinek magának kell gondoskodni az élelmezésről. Reggel és este szívesen adunk egy üres teát és ebédre valamilyen levest és főzeléket, ha lehetséges. E fentiek figyelembe vételével szívesen látunk vendégeket a konferenciára. Fontos azonban, hogy a vendéglátó prédikátorokkal Hecker Ádám és Schmidt János testvérekkel érintkezésbe lépjenek mindazok, akik a konferenciára jönni szeretnének.

Jelentkezés nélkül senki se jöjjön fel, ne-hogy ezáltal maguknak kellemetlenséget szerezzenek. Sajnos a jelen háborús viszonyok mellett csak így tudjuk biztosítani konferenciánk nyugodt lefolyását. Nem kételkedünk azonban, hogy ha ezen külső nehézségeket leküzdöttük, az Ur gazdagon meg fogja áldani az áldozatot, melyeket hozunk a konferencia sikere érdekében.

A magányosság barátja sokszor jobban szereti az embereket, mint aki nem tud ellenni társaság nélkül.

* * *

*Fiatalkorodban tanuld meg kevéssel be-
érni, hogy öregkorodban sokról tudj lemondani.*

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.